

Man Jag
Winnipeg

DEN SKANDINAVISKE

CANADIENSAREN.

No. 3. Första årg.

WINNIPEG, MANITOBA, DEN 30 NOVEMBER 1887.

Lösnummer 5 Cts.

ANMÄLAN.

Den Skandinaviska Canadiensaren får återmed frambrä sin hertliga tacksamhet till alla, synnerligast till skandinaverna, för den välvilja och uppmuntran som rönt under sin korta tillvaro.

De många uppmuntrade bref jemte det icke obetydliga antal nya prenumeranter, vi tid efter annan erhållit, hafva förvisat oss om, att tidningen icke är öfverflödig.

På grund häraf hafva vi nu öfvet anmäl tidningen för år 1888.

Vi skulle önska att utgifva tidningen oftare, men ännu kunna vi icke förverkliga detta. Den Skandinaviska Canadiensaren vill fortfarande söka att efter bästa förmåga behandla skandinaverna i Canada politiska, sociala och religiösa frågor, samt så väl till nytta som öfve meddela allmänna skandinaviska och canadiska nyheter. Som hittills skett, komma meddelanden från skandinaviska nybyggare i Canada att intagas i hvarje nummer.

Prenumerationspriset, postporto inberäknadt, är 50 cents för ett år. Tidningen skickas från nu till den 1 Januari 1888 till alla prenumeranter, som nu insända sin prenumerationsavgift \$0.50 för nästkommande år. Vi öfverlemn Den Skandinaviska Canadiensaren till våra landsmän och landsmaninnor och hoppas fortfarande få påräkna deras vänliga understöd och beskydd.

Winnipeg, den 30 Nov. 1887.

REDAKTIONEN.

Huru skandinaviska settlar berövas sina egendom i Förenta Staterna.

(Ur Sv. Am. Posten.)

En guvernör bugar sig för kapitalisterna och går deras ärenden emot de fattige settlarna.

För någon tid sedan erhöles vi af en vän till vår tidning i Des Moines, Iowa, ett urklipp af en amerikansk tidning i nämde stad med begäran att i svensk dragt återgifva det i Posten. Denna begäran gå vi härmed så mycket hellre till mötes, som omständigheterna och de härvid handlande personerna lägga i dagen det amerikanska styrelsesystemets ruttenhet och barbari, samt huru de personer, som af folket blifvit valda för att bevaka dess intressen, äro alafvar under penningsrikstokratien och monopolen.

Vi kunna dock af brist på utrymme ej intaga artikeln i sin helhet, utan måste nöja oss med att göra ett utdrag deraf.

En af de bortdrifna settlarna, O. A. Anderson, följande svensk berättelse i hufvudsak följande: Jag tillika med min familj slog mig ned i O'Brien County på våren 1884, i ägande en fjerdels "section" land, 140 acres hade jag under plog, och det öfriga utgjordes af betesmark. Flera hundra träd planterades. Bo-

ningshus, ladugård, sädesmagasin, och brunn voro i komplett skick.

Jag tog landet här i kraft af lagstiftarens beslut 1883, medelst hvilket beslut det förklarades publikt. Först 1886 började man tala om, att landet sålts af C. M. & St. Paul jernvägs-kompani till Close Bros. för närvarande "The Western Land Co.", för \$3.50 pr acre. Så visade sig och vara förhållandet. Detta kompani fordrade nu af guvernören patent å landet, påstånde, att högsta domstolen i Iowa hade, efter 9 års rättegång, till dess förman afgjort ett mål mellan Sioux City-kompani och Milwaukee kompani angående eganderätten. Hvarken staten Iowa eller Förenta Staterna voro parter i målet. Men trots detta låto syndikatet och dess vännar förstå, att rättigheten var odisputabel. Icke ens den omständigheten, att rätten till landet blifvit af kompaniet förverkad och process derom i högsta laginstansen var afgjord, hade någon betydelse härvidlag.

Tidigt på sommaren 1886 uppsatte de politiska "bosses" en petition till förman för jernvägskompanierna, och många farmare och skattebärande personer undertecknade densamma, helst de voro inbillade, att deras utlagor skulle blifva lättare, om jernvägen kom i besittning af landet. 55,000 acres hade aldrig blifvit ansedd som skattbar egendom. Tre bankirer, en från Sheldon, en från Primghar och en från Southerland valdes att gå till Des Moines för att presentera petitionen till guvernören. Detta skedde mycket hemlighetsfullt, så att settlarna ej skulle få någon aning derom. Men saken blef snart bekant, och de intet ondt använde settlarna började blifva uppskrämda. De sände genast en delegation, protesterande emot den förra petitionen. — Jag (Mr. Anderson) var en af dem. Guvernören mötte oss artigt, man förklarade derjemte, att det var hans skyldighet att meddela patent å landet, helst som de gamle settlarna i esouthern ättnadade det. (Det säges, att guvernör Larrabee är en framstående delegare i C. M. & St. Paul-jernvägen.) När jag framställde för honom de förhållanden och lidanden, som vi skulle komma att underkastas, såde han, att patentet var af intet värde och komme ej att förorsaka oss något ondt, så länge vederbörande regering ej änderserat det. Jag sände honom, att jag var öfvertygad om, att så snart de blott hade en tillstymmelse af rätt, de skulle drifva bort settlarna utan partition. Guvernören lofvade då, att han skulle se till, att settlarnes rätt tillgodosåges i patentet; men utgången visade motsatsen. Det dröjde icke länge, förrän sheriffen kom med stämning, fordrande \$500 skadeersättning för innehafvande af land, som ej börde oss till. Domstolen biföll naturligtvis yrkandet. Landets värde uppskattades af en gammal agent från Close & Bros., och han satte priset deraf så högt han kunde, från \$10 till \$15 pr acre. Mitt land låg 8 mil från afsättningsort, och ändock uppskattades det till \$14 pr acre. Att betala detta pris var för mig omöjligt, och jag skref derför till guvernören bedjande honom att göra något för oss, enligt sitt gifna löfte. Till svar härpå skref han, att "Western Land Company" lofvat sälja landet för samma pris som det ouppödlade i

närheten. Vårt skidland sålde för \$6 till \$8 pr acre. Jag nämnte guvernören härmed, och han lofvade hjälpa, men den kom aldrig. Seende hvad komma skulle, begaf jag mig till Milwaukee för att möjligen af jernvägs-kompaniet erhålla några billiga villkor. Landkommissionären såde, att han var ledsen, men som landet var såldt, kunde han ej göra annat än sända mig med en rekommendation från honom till Close Bros. i Chicago. Ankommen hit, väntade jag mig att få träffa gentlemän; men här hade jag missat mig; istället behandlade man mig som en vild tjur skulle behandla en kvinna, klädd i röd kjortel. Jag framhöll för dem, att vi ej gjort oss förtjenta af sådant bemötande.

Vi hade odlat jorden och gjort den mera värdefull samt ville, om det var möjligt, betala derför hvad billigt var, men de ville ej lyssna till mig. På återresan, besökte jag åter landkommissionären, som såde, att han var högst missnöjd med Close Bros. samt menade, att han hade tummen på dem. Jag reste hem, men makten af den der tummen syntes aldrig. Den 4 Juli reste jag till Paulina för att delta i festen samt lyssna till våra stora talare, hvilka så högt beröfva den amerikanska friheten. Jag har icke råd att säga så stora tankar om denna frihet. På återvägen till hemmet mötte jag sheriffen, hvilken presenterade mig en stämning. Detta var dock endast begynnelsen af vederbörliga. Hemkommen fann jag min familj och hela lösearbetet liggande å allmänna landsvägen. Dörarna till bostadshuset, ladugården och sädesmagasinet voro tillspikade. Möblerna lågo kringströdda och sönderbrutna. Ingen varning hade givits oss, utan hade vi tvärtom fått löfte om att få blifva ostörda till skörden inbergad. Min hustru och våra barn, af hvilka det yngsta är endast 6 månader gammalt, suto skällvande å de sönderslagna möblerna, blickande å vårt hus, vårt eget hus, köpt genom hårdt förvärfvade penningar.

I detta frihetens land, i nordvästra Iowa, förbjöds jag genom lag (så påstå de) att med familj bebod mitt eget hus. Jag har alltid varit en laglydig medborgare och ville derför ej bryta mig in i huset, utan slog upp mig ett tält för att bo uti, tills skörden blifvit inbergad. Men omkring tre veckor därefter kommo maskerade män om midnattstiden till vårt tält, nedför detsamma och borttog det lilla af hussgeråd, vi hade. Då jag icke kunde se min hustru och mina små barn ligga under ett himmel, reste jag åter upp tältet för att få tak öfver hufvudet, men nu kom åter sheriffen och arresterade mig, just som jag höll på att inberga grödan, och jag hade att skaffa \$250 borgen för min person. Nu sålde jag husen men blef äfven här för åter arresterad för trots emot domstolens utslag. Nu lofvade mig, att om jag betalade \$60, saken skulle nedläggas, och skulle jag ostörd få inberga min gröda, och som grödan höll på att fördrivas, betalade jag samt återvände med ett skrifvet kontrakt på fickan, i kraft af hvilket jag skulle få vara i fred. Men just som grödan var inbergad, kommer åter sheriffen och lägger beslag derpå. Jag hade nu att skaffa \$700 borgen — hvarefter jag var fri, fri som en fågel. Allt hvad jag med

hårt arbete förvärfvat, har tagits ifrån mig i kraft af hvad man kallar lag. Lik flyttfoglarne togo vi nu färden från Iowa, der vi bott i 14 år, till södern, der lag och rätt mera respekteras. Jag kan ej vistas i ett land, der våldet sitter vid styret. Jag har nu meddelat blott en del; mera kunde sägas om skaffas bevis för, ehuru Close-Bros. och deras anhang, jernvägsadvokaten, de korrupta politiska ledarne och tidningsmännen, sålde för några lumpna dollars, protesterade emot hvad jag har sagt. Huru kunna föröfrigt dessa herrar veta, huru vi farmare ha det. De besöka oss icke och hafva aldrig sovit tillsammans med oss å de blåsliga och bitra slätterne. Belordret: "Hafvande ögon se de icke," kunna tillämpas på sådana. Den dagen kan dock komma, då de skollagarna det onda, de tillfoga sina medmenniskor. Jag är ingen politikus. Jag anser demokrater och republikaner lika.

Det är sant, att 20 familjer bortdrefvos från sina land, men detta berodde icke på vederbörandes goda uppsåt. Meningen var att drifva bort 140. Det enda, som räddade de 120 familjerna, var, att de böjde sig under öket och betalade de glupska anspråken af monopolisterna. O. A. ANDERSON.

Allmänna Nyheter.

— Fru Jenny Lind Goldschmidt, der svenska skttergalen, afled nyligen i London vid 66 års ålder.

— En svensk, herr Bror Werngren, har fått anställning som bagagemästare vid Inter Colonial jernvägsstationen i Halifax.

— "The Sun," Winnipegs dagliga aftontidning utgaf den 17 November ett mycket rikt illustrerat "thanksgiving" nummer om 25 sidor.

— En tågsammansättning mellan tvänne frakttåg inträffade den 4 de i denna stad. Flera af tågpersonalen skadades lifsfarligt. En svensk, Andrew Anderson, bromsare, bosatt i Selkirk, undslapp med några mindre skador.

— Sheriffen Chas. Marshall, medlem af Nord Westerns regering och en ifrig vän till skandinaverna inom Nya Stockholm-kolonien, afled nyligen i Regina, Nord Westerns hufvudstad, hvarest han uppehöll sig under pågående session. Hans kvarlevor hafva förts till Whitewood, hvarest de såldne varit bosatt.

— Canadas homesteadlag synes i jämförelse med Förenta Staternas vara betydligt mera liberal och bättre. I Canada kan hvarje mansperson, fyld 18 år erhålla fritt land, men i Staterna ej för än vid 21 års ålder. I Canada kan en utlänning behålla sin nationalitet, men i Staterna måste han tillkännagifva sin önskan att blifva amerikansk medborgare och uttaga sitt "första papper." Afgiften för 160 acres land, är i Canada \$10.00, i Staterna \$14.—

\$36 00. Patent för fritt land i Canada erhålles efter tre år, i Staterna efter 5 år. I Staterna tillstodjer derjemte lagen fem års fast bosättning, byggande af hus och odling.

— Ett beedigadt intyg har afgifvits af en William Lawson, farmare, nära Virden, Manitoba, som visar, att han af 15 acres erhållit en skörd af 775 bushels hvete eller något öfver 51 bushels per acre, samt ett annat intyg från en Manitoba farmare, Jacob Loppke, i södra Manitoba, som på 9 acres, efter 12 bushels utsäde, erhållit 604 bushels hvete, eller omkring 67 bushels pr acre.

— Enligt 1886 års statistik, ännas i Winnipeg skrifne 6946 engelsmän, 5,880 skottar, 4,391 irländare, 1,139 holländare, 610 fransmän, 545 tyskar, 293 ryssar och polackare, 211 skandinav, 135 franska halfindianer, 114 skottska halfindianer, 78 Wales halfindianer, 61 Judar, 59 italienare, 50 holländare, 19 afrikaner, 16 chineeser, 14 spanjorer och portugiser, 9 schweitzare, 5 irländska halfindianer samt 258 af olika andra nationaliteter.

UTLANDET.

FRANKRIKE. Den franska skandalen är fortfarande ett af dagens samtalsämnen. Det har blifvit bevisadt, att presidentens mäg i mutor från en enda person mottagit två millioner frän, att han förfalskat bref och offentligen lemnat lögnaktigt uppgifter. Ministären Rouvier vadt ättu dagar i Lördags, på Clemenceaus initiativ, så grundligt stukat af deputeradekamraren derför att den skändade Wilson, att den samma dag begredde afsked. Grevy tillkallade sedan Floquet, Goblet, de Freycinet och Clemenceau, uppmanande dem att bilda ny ministär, men alla vägrade, enär de ansågo presidenten böra afgå. Denna befans o-villig dertil och önskade stanna kvar, till dess hans tjänstetid tilländalupit.

STORBRIANNIN. För att förändra vidare oroligheter i London, har regeringen beslutit anställa ytterligare 20,000 extra-polismän derstädes. En mängd personer, förnämligast arbetare från de stora faktorerna i staden, anmälde sig d. 18 Nov. till tjänstgöring som extra poliser. — Den 29 Nov. voro inemot 30,000 personer samlade i närheten af Trafalgar square, der ett stort möte den dagen skulle hållas. Polisen, till ett antal af 5,000 man, höll dock folkmassan i schack, så att inga oroligheter under dagens lopp forekommo.

SPANIEN. Liverpool-ångaren "Douro" har med hela sin af 13 man bestående besättning gått till botten utanför Kap Finisterre, telegraferas från London d. 21 Nov.